

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandhed, Kundskab, Dyd og Tro forenet.

Nummer 8

15. April 1916

65. Aargang

Daab.

Af Eldste Joseph E. Cardon.

Daab er en Handling og et Princip, som er forbundet med Kristi Evangelium, og som følger Omvendelse lige saa naturligt, som Omvendelse følger Tro; det er det tredie Princip og den første af de vigtige Ordinancer, der er forbundet med Saliggjørelses-Planen, som Jesus Kristus har belært os om. Saal snart et oprigtigt Menneske er kommen i Besiddelse af sand Tro paa Gud og Kundskab om Forløsningsplanen, bliver han sig bevidst, at han ikke har været i fuld Harmoni med denne Plan; han vil da ønske at komme til at leve i Harmoni med den, og dersor vil han eller hun omvende sig fra sine Synder og sine begaaede Fejl i den forbigangne Tid og nære det alvorlige Ønske at saa Tilgivelse. Daabens Ordinance er det Sakrament i vor Forløzers Evangelium, som tilfredsstiller dette Ønske, og er samtidig Døren, gjennem hvilken vedkommende bliver indlemmet i Guds Rige.

Eftersom Daab altsaa er nødvendig til Frelse, burde det være af den yderste Vigtighed for enhver Sjæl at blive døbt af en rettelig bemyndiget Herrens Tjener. Hvis vor Forløzers Evangelium fordrer, at Menneskene bliver døbte, da bør alle blive bekjendte dermed og forstaa Daabens Vigtighed. Der gjør sig mange forskjellige Meninger gjeeldende med hensyn til dette Spørgsmaal. Skjønt mange af de nyere Kirkesamfunds Præster indrømmer, at Daaben er en nødvendig Ordinance, og at denne Ordinance af Paulus bliver betegnet som et „Fgjensførelsens og Fornyelsens Vand“, tillader de dog dem, som vil døbes, at blive det paa den Maade, som de selv vælger, „kun at de indgaar denne Pagt, saa at deres Samvittighed tilfredsstilles“, hvad enten de døbes med Neddypelsets-Daab eller med Bestenkelse eller

Overøselse. Der er endog nogle af disse „moderne“ Præster, som lærer, at Daab ikke er nødvendig til Frelse. Saaledes er denne hellige Ordinance, ligesom andre af Evangeliets hellige Principper, blevet forandret og forvrænget, saa at den Handling, som bliver kaldt for „Daab“, ofte kun har meget ringe Lighed med den Neddypelseres Daab, som Kristus anordnede, som hans Apostle udforde, og som symboliserede den nye Fødsel; denne Neddypelseres Daab symboliserede ligeledes Kristi Begravelse og Opstandelse, som Apostelen Paulus siger: „Vidste I ikke, at vi, saa mange, som ere døbte til Kristus Jesus, ere døbte til hans Død. Vi ere altsaa begravne med ham ved Daaben til Døden, paa det at, ligesom Kristus opstod fra de Døde formedelst Faderens Hærlighed, saaledes skulle ogsaa vi opstaar og vandre i et nyt Levnet.“ (Rom. 6: 3, 4.)

Al denne Forvirring er en Følge af de uinspirerede Læreres Lærdomme, der udgives for Kristi Lære, men kun er menueskelige Besalinger, blottede for Guds frygtigheds Kraft. Eminet er imidlertid af saa vigtig Betydning for Livet, at enhver, som ønsker at arve „Guds Rige“, nøje bør undersøge og overveje det og ved Herrens Hjælp komme til Forstaaelse af Daaben som anordnet af Kristus. Frelseren sagde, at vi skal undersøge Skrifterne, thi de indeholder Læren om „det evige Liv“ og vidner om ham. (Se Joh. 5, 39.) Eftersom der er saa stor en Meningsforskjel angaaende Daabens Ordinance, lad os da undersøge Skrifterne, thi i disse er dette vigtige Emne tydeligt og udsørligt forklaret, saa at ingen behøver at tage fejl med Hensyn til, om Daaben er nødvendig til Frelse, eller paa hvilken Maade den skal udføres.

Beviserne for, at Daaben er nødvendig til Frelse.

Kristus, vor Forløser, forklarede, at Daab er nødvendig til Frelse. Efter sin Opstandelse og umiddelbart før sin Himmelsart sagde han til sine Apostle:

„Gaar ud i al Verden og prædiker Evangeliet for al Skabningen! Den, som tror og bliver døbt, skal blive frelst; men den, som ikke tror, skal blive fordømt.“ (Mark. 16, 15—16.)

Dette Skrifsted burde ende al Meningsforskjel med Hensyn til Daabens Nødvendighed, thi Frelseren selv siger, at alle de, som ikke tror og ikke bliver døbte, kan ikke blive saliggjorte. Hvorledes kan Ord udtales med større Tydelighed eller med større Bestemthed? Fremdeles siger Frelseren til sine Apostle:

„Mig er given al Magt i Himmelten og paa Jordten. Gaar derso hen og lærer alle Folk, og døber dem i Navnet Faderens og Sønneus og den Helligaands; og lærer dem at holde alt det, som jeg har befalet Eder; thi se, jeg er med Eder alle Dage indtil Verdens Ende.“ (Matth. 28: 18—20.)

Det kan heller ikke siges, at de Ord, som Jesus udtalte med Hensyn til Daaben, mente han ikke bogstaveligt; thi han, som satte os Exemplet i alle Ting, blev selv døbt, hvilket beviser, at denne Ordinance er et nødvendigt Saliggjørelses-Princip. Læg Mærke til følgende Ord: „Da kom Jesus fra Galilæa til Jordan til Johannes for at døbes af ham. Men Johannes for mente ham det og sagde: „Jeg har

behov at døbes af Dig, og Du kommer til mig. Men Jesus svarede og sagde til ham: tilsted det nu; thi saaledes bør det os at fuldkomme al Retserdighed. Da tilstede han ham." (Matth. 3: 13—15.)

Nogle siger: Ja, Frelseren blev døbt for „at fuldkomme al Retserdighed“, men vi kan ikke dermed bevise Daabens absolute Nødvendighed som en saliggjørende Ordinance. Hvis det imidlertid var nødvendigt for ham, der var saa ren og hellig, „at fuldkomme al Retserdighed“, hvor meget mere maa det da ikke være nødvendigt for alle andre af Menneskeflægten, der i Modscætning til ham er Syndere. Kristus, vor Saliggjørelsес Klippe, forkyndte os aldrig et Princip og belærte os aldrig om en Ordinance, som han ikke selv rettede sig efter. Han kendte Nødvendigheden af denne guddommelige Anordning; han ønskede at vende tilbage til sin himmelske Fader; han vidste, at det var nødvendigt at underkaste sig Daaben som en af Evangeliets Ordinancer; og da Johannes formente ham at blive døbt, sagde Frelseren: „tilsted det nu; thi saaledes bør det os at fuldkomme al Retserdighed“. Han er „Bejen, Sandheden og Livet“, og det er besalet os at følge ham. Hvilket smukt Eksempel satte han os ikke angaaende Daaben! Og dog erklærer mange af hans foregivne Eftersølgere, Præster saavel som Lægfolk, at Daaben ikke er en Ordinance eller et Sakrament, der er nødvendig til Frelse. Til alle Saadanne vil vi sige og vidne, at Gud aldrig anordner noget, uden at det er absolut nødvendigt for os at rette os derefter.

Nikodemus, en Lærer blandt Jøderne, gif til Jesus om Natten, og idet han erklærede om ham, at han var en Lærer, sendt fra Gud, spurgte han ham, hvad han (Nikodemus) skulde gjøre for at blive frelst; og som vi læser i Skriften:

„Jesus svarede og sagde til ham: Sandelig, sandelig siger jeg Dig, uden nogen bliver født paany, kan han ikke se Guds Rige. Nikodemus siger til ham: hvorledes kan et Menneske fødes, naar han er gammel? Mon han kan anden Gang komme ind i sin Morders Liv og fødes? Jesus svarede: Sandelig, sandelig siger jeg Dig, uden nogen bliver født af Vand og Aland, kan han ikke indkomme i Guds Rige. Hvad, som er født af Kjødet, er Kjød; og hvad, som er født af Alanden, er Aand. Forunderer Dig ikke, at jeg sagde til Dig, det bør Eder at fødes paany.“ (Joh. Ev. 3: 3—7.) Frelseren omtaler her to nødvendige evangeliske Ordinancer, Daab i Vand og Beseglingen af den Helligaand paa de Døbtes Hoveder ved Haandspaalæggelse af Kristi bemyndigede Eldster. Med Hensyn til Vanddaaben ser det ud til, at Nikodemus, som tilhørte Fariseernes Sekt, forsøgte at overbevise Frelseren om, at det ikke var nødvendigt at „blive født paany af Vand“, men Frelserens Svar var det samme til ham som hans bemyndigede Ejeneres Svar paa lignende Spørgsmål og Argumenter i vor Tid. Han sagde: „Vi tale det, vi vide, og vidne det, vi have set, og I modtage ikke vort Vidnesbyrd.“ (Joh. Ev. 3, 11.)

Der var imidlertid mange, navnlig blandt de Fattige, som blev døbte af Johannes; men Fariseerne og de Skrifskloge vilde som sædvanlig ikke høre noget om Omvendelse og lod sig ikke døbe. Der staar skrevet:

„Og hele Folket, som hørte ham, endog Tolderne, gav Gud Æren, idet de blev døbte med Johannes Daab. Men Fariseerne og de Lov-knydige have foragtet Guds Raad med dem selv, idet de ikke blev døbte af ham.“ (Luk. 7 : 29, 30.)

Endog Kornelius, en from Hedning fra Cæsaræa, som havde bedt meget, og hvis Bonner og Almisser var antagne af Gud, blev det viist i et Syn paa den niende Time af Dagen (Kl. 3 Esterm.), da Jøderne i hine Dage regnede deres Tid fra 6—6), at han skulle sende Bud til Apostelen Peter, som da var i Joppa, og han skulle komme og meddele Kornelius og hans Hushold, hvad de skulle gjøre for at erholde Frelse. Omrent paa samme Tid blev det viist Peter i et Syn, at Evangeliet lige saa vel var bestemt for Hedningerne som for Jøderne. Han gif tilbage med Sendebudet fra Kornelius, og da Peter kom til Cæsarea, prædikede han Evangeliet for Kornelius' Hushold og alle dem, som var forsamlede i Kornelius' Hus, thi „Kornelius ventede paa dem og havde sammenkaldt sine Frænder og nærmeste Venner“. (Ap. Gj. 10, 24.) Der berettes fremdeles, at medens Peter endnu talte til de Forsamlede, „faldt den Helligaand paa alle dem, som hørte Ordet“ — „thi de hørte dem tale med fremmede Tungemaal og priise Gud“. Da svarede Peter: „Men nogen kan formene disse Vandet, saa de ikke skulle døbes... Og han besalede, at de skulle døbes i Jesu Kristi Navn.“ (Ap. Gj. 10 : 44, 46—48.) Hvis Daab ikke var nødvendig til Frelse, hvorfor bød da Peter Kornelius og alle i hans Hus, at de skulle døbes?

Vi læser fremdeles om Daabens Vigtsomhed og Nødvendighed i Bætningen om Paulus og Silas, som var blevne kastede i Fængsel for at have prædiket vor Forlösers Evangelium. De bad og sang Lovsange til Gud ved Midnatstide, og de øvrige Fanger hørte dem. „Men pludseligt kom der et stort Jordsskjælv, saa at Fængselets Grundvold rystede, og strax aabnedes alle Dørene, og alles Lænker løstes“.... Men Fangevogteren „forlangte Lys og sprang ind og faldt skjælvende ned for Paulus og Silas. Og han førte dem udenfor og sagde: Herrer! hvad skal jeg gjøre, for at jeg kan blive frelst? Men de sagde: Tro paa den Herre Jesus Kristus, saa skal Du blive frelst, Du og dit Hus. Og de talte Herrens Ord til ham og til alle dem, som vare i hans hus. Og han tog dem til sig i den samme Stund om Natten og astoede deres Saar; og han selv og alle hans blev strax døbte. Og han førte dem op i sit Hus og satte et Bord for dem og frydede sig over, at han med hele sit Hus var kommen til Troen paa Gud.“ (Ap. Gj. 16 : 26—34.)

Saaledes ser vi, at paa Frelserens og den første kristne Menigheds Tid blev den Fordring stillet til alle, at de skulle lade sig døbe; og saaledes er det i Dag. Alle de, som ønsker at blive frelste og at blive Medarvinger til Guds Rige, maa ikke alene modtage Daabens Ordinance, men rette sig noje efter alle andre Besalinger, som vi har modtaget fra Gud, vor himmelske Fader. Paulus nævner de Helliges Barneforhold til Gud i følgende Ord: „Thi alle ere I Guds Børn ved Troen paa Kristus Jesus. Thi I, saa mange, som blev døbte til Kristus, have iørt Eder Kristus.“ (Gal. 3 : 26—27.)

(Fortsættet.)

Døden og Opstandelsen.

Uddrag af Tale, holdt af Præsident John Taylor ved Eldste William Pitts Begravelse den 23. Februar 1873.

Naar vi er tilstede ved en ædel Mands eller Kvindes Begravelse, er der en Følelse inderst i Sjælen, som figer, at vedkommendes Vand sikkert er indgaaet til de Saliges Opholdssted, Paradiset. Ikke desto mindre kommer der en vis forunderlig Følelse over Sindet, naar vi tænker paa, at den Broder eller Søster, som ligger død for vore Blifke, har afsluttet sit jordiske Liv, og at vi ikke mere i dette Liv skal gjense hinandens Smil, høre hinandens Røst eller i Fællesskab virke for Guds Riges Opbyggelse i denne jordiske Sfære. Det kan ikke andet end stemme Sindet til dyb Alvor, naar vi overvejer, at selv de bedste blandt Menneskene maa dø; fra Skabelsens første Tid har selv de, som var bekjendte med Saliggjørelsens Principper og adlød Guds aabenbarede Lov, maattet dø og deres jordiske Legemer opløses; der er kun meget saa Undtagelser, hvor visse Personer, som der berettes om i de hellige Skrifter, er blevne styrkede ved Guds Vands Kraft, saa at Dødeligheden er blevne borttaget fra deres Legemer, og de er enten, som Profeten Elias og Befolkningen i Enoks Zion, blevne optagne til Himmelten, eller det er blevet dem forundt, som Apostelen Johannes eller de tre Nefiter, vi læser om i Mormons Bog, at blive paa Jordens for paa rette Tid og Sted og for rette Vedkommende at bære Vidnesbyrd om Forloppningsplanen og Guds besluttede Raad. Men selv i disse Tilfælde, hvor der har været en pludselig Overgang fra Dødelighedens til Uddødelighedens Tilstand, kan Forandringen betegnes som en Dødelse af, hvad der er dødeligt hos Mennesket, og en Hornhelse til Liv, hvilken Hornhelse er som et Led i den herlige Udviklingsplan, som Jesu Kristi Evangelium indeholder.

Alle Mennesker kan saaledes rettelig figes at være Dødens Lov underkastede. Naar vi ser tilbage gjennem Tiderne og i Tanken betragter, hvad der har fundet Sted, og overvejer, at de Tusinder Millioner Mennesker, der har beboet denne Jord, alle har været Dødens Lov underkastede, da maa vi tilvisse fige, at Dødens Magt er stor. Ingen menneskelige Anstrengelser kan holde Døden tilbage eller modstå Dødens ødelæggende Magt. Ingen kan forandre Guds Bestemmelse, at alle skal dø, og kun et ganske lille Antal af hellige Personer er det blevet forundt at overgaa fra Dødelighedens Tilstand til Livet, uden at deres Legemer har maattet slumre i Gravens Skjød i et længere Tidsrum.

Mange af de hensøvede Hellige opstod, da Kristus opstod, i Henthold til Kristens Vidnesbyrd, men Resten af de Hellige maa vente til den forestaende første Opstandelses herlige Dag, førend de etter kan iklæde sig deres Legemer i Herlighed. Vi maa saaledes alle betale vor Gjeld til Naturen. Det svage menneskelige Legeme kan blive eruceret og plejet vel og tillige støttes i sine Funktioner ved kunstige Midler, saaledes at Dødstimen ofte derved kan udslettes; men ligesom vi kun for en kort Stund eller til en vis Grad kan standse en rindende Strøm i sit Lov ved at dæmme op for den, saaledes vil Dødens Stund komme

for ethvert Menneske. Den bedste Læge kan ikke forhindre det; thi Naturen skal have sit Løb; og alle veed det. Det er rigtigt, at vi gjør, hvad vi kan, for at forlænge vores kære Slægtinges og elskede Venners Levetid. Dette er sandt menneskeligt og beviser det guddommelige hos os; men ved vor egen Kraft kan vi ikke forhindre Døden fra at overvinde os; vi kan kun søge at stemme op mod Døden, ligesom vi stemmer op mod Vandstrømmen, og derved mulig forlænge Livet en kort Tid. Vi lever kun en kort Tid her paa Jorden, og saa maa vi dø, uafhængig af vores Følelser, Ideer og Trosanskuelsser. Vore Ideer forandrer ikke denne Kjendsgjerning det allermindste; de har ingen Indflydelse paa den almindelige Lov, som gaar gjennem hele Naturen.

Vi er samlede her for at vise vor Sympathi overfor en højlig agtet Broders efterladte Familie og for at give vor Kjærighed til den afdøde Broder Udryk i trøstende Ord til Familien. Idet vi gjør dette, kommer der ved Overvejelse af Dødens Princip alvorlige Tanker til vort Sind, og vi føler os kun trøstede som Følge af den Kundskab, vi er i Besiddelse af med Hensyn til Kristi Evangeliums frelsende Principper.

Vad os stille os selv og hinanden indbyrdes nogle af de Spørgsmaal, som ethvert alvorligt Menneske burde overveje, og som burde lede vores Tanker hen til Gud og vor Ansvarlighed overfor ham. Hvem kan holde Dødens Haand tilbage? Hvor findes det Talent, den Filosofi, Religion eller Videnskab, som kjender Midlerne til at overvinde Dødens Magt? Hvor findes der i denne Forsamling nogen, som kan holde Dødens ødelæggende og oplösende Magt tilbage? Der findes ikke nogen saadan Person, og der vil ikke blive funden en saadan Person, førend „den sidste Ejende“ som Følge af Kristi Sejr bliver overvunden, nemlig selve „Døden“, hvilken Naturijende i Kristen faldes „den sidste Ejende“ og den Ejende, som sidst vil blive overvunden, idet det kræver store Forberedelser at naa det Punkt, da Livets Principper saa fuldstændig kan tilintetgjøre Dødens Magt og Birkninger. Men Dødens Magt skal til sidst blive tilintetgjort, og hver eneste Sjæl i den menneskelige Familie skal en Gang, før eller senere, paa Grund af Kristi Forløsnings Kraft bryde Gravens Baand; og de, som har gjort godt, skal komme frem til de Retsærdiges herlige Opstandelse. Da, og ikke før, vil den grusomme Tyran Dødens Indflydelse være tilintetgjort. Vi Sidste-Dages Hellige ønsker at skue frem til den herlige Dag, naar Dødens Magt er overvunden formedelst Kristi Opstandelses Kraft. Vi ønsker at kjende og forstaa Guds Anordninger, og paa Grund af vort Kjendskab til Livets Principper frugter vi ikke Døden, men vores Tanker gaar hinsides Døden til Livets evigt sejrende Princip, og vi glæder og frydner os ved Kundskaben om Forløsningen ved Kristus, som vi er i Besiddelse af, medens en tankeløs Verden ikke ønsker at overveje de Ting, som vedrører Gud, og ønsker at skyde til Side af deres Tanker alt det, som vedrører ham og Ewigheden.

... Vi har modtaget en Kundskab om vor Fader, som bor i Himlen. Vi har modtaget Guds Land i vores Hjerter som Følge af vor Lydighed til Guds og Jesu Kristi Besalinger. Vort Sind har,

billedlig talt, været revet bort fra Overvejelsen af de jordiske Ting; vi forstaar, at vi er evige Bæsener, at vi staar i Forhold til en evig Religion med evige Principper, op holdte af en evig Gud, som regjerer og kontrollerer alle den menneskelige Families Afsætter paa Jordens, og at han vil styre og regiere alle Ting i den næste Verden. Idet vi føler saaledes, fryder vi os ved Fylden af Evangeliets Befsigelser, som vi har modtaget. Dette er den Mand, som den eneste sande og levende Gud har tildelt os, og endstjøndt Menneskene i Verden er tankeløse, lige gyldige og glem somme og ikke sjeldent i deres Uvidenhed søger at modstaa os og gjøre os Skade, bryder vi os dog ikke noget derom, og hvorfor? Fordi vort Liv er „skjult med Kristus i Gud“. Vi veed dette. Veed Verden det? Nej, den kan ikke forstaa det. Det er udenfor dens Synkreds. Den kan ikke satte eller forstaa de Principper, de Følelser, den Mand, det Lys, den Intelligens og de Snyer og Tilføjendegivelser af Guds Mand, som gjør sig gjældende hos Menneskene, naar de er besjælede af Guds Mand. Den hjænder ikke, hvad der tjener til dens egen Fred eller til dens Fremtidens Lykke, og den bestræber sig ikke for at lære det at hjænde. Den er meget lig Øhr, der ikke hjænder deres Fremtid. Men vi, som er Medlemmer af Kirken, forstaar noget angaaende Fremtiden. Vore Forstands-Øjne er opladte, og vi har allerede paabegyndt det „Liv“, som skal være for evigt. Vi har, paa Grund af vor Lydhed til Herren, modtaget den Mand, som giver os andeligt Liv og, skjøndt Dødens Magt endnu ikke er overvunden, tillige i en ikke ringe Grad legemlig Sundhed, og som oplyser og skærper vort Sind, saa at vi kan forstaa Livets Sandheder og voxe i Intelligens.

Vi er i Besiddelse af det herlige Haab, at vi skal leve for evigt. Vi forstaar, at selv om dette vort jordiske Legeme end oploses, saa skal vi dog paa Opstandelsens herlige Fremtidens dag modtage det tilbage i Uforkænkelighed, frigjort fra al Ufuldkommenhed. Idet vi veed dette, føler vi, at alt er, som det skal være, skjøndt vi maa boje os for den almindelige Naturlov og er Døden underkastede. Vi frygter ikke for dem, som kun kan dræbe Legemet, men ikke kan ihjellaa Sjælen. Maar de har gjort dette, kan de ikke gaa videre. Længere rækker deres Magt ikke. Kristus sagde: „Frygter ikke for dem, som slaar Legemet ihjel, men kunne ikke slaa Sjælen ihjel; men frygter hellere for dem, som kan fordærvæ baade Sjæl og Legeme i Helvede.“ I Sidste-Dages Hellige, frygt ikke nogen udenforstaaende Magt, som er beredt til at befæmpe Edet, men hav Eders fulde Fortrøstning til Gud, og alt vil blive vel i Tid og Evighed. Gud vil tage Vare paa sit Folk. Han har gjennem sin Søn paabegyndt det af Profeterne forudsforhylte store Værk i disse de sidste Dage, som er intet mindre end Oprettelsen af hans Rige paa Jordens, i hvilket Kristus skal regjere som Kongernes Konge og Herrernes Herre; og ve den Mand, som søger imod Zehova, thi han vil komme tilkort og føre Jordommelse over sig. Alle, som modstaa Kristus og hans Kirke, vil forgaa som Græsset og Blomsterne paa Marken, men Guds og Kristi Rige vil bestaa evindelig; og Zion vil voxe og tilstage i Magt, indtil denne Verdens Riger skal blive Guds og Kristi evindelig; thi vor Frelsers herlige Gjenkomst er fore-

staende, og naar han kommer, skal de Hellige, som have sovet i Jordens Skjød, opstaa fra deres Grave og leve og regjere med ham i tusinde Aar og siden i al Ewighed; og „Døden skal ikke være mere, ej heller Sorg, ej heller Krig, ej heller Pine skal være mere; thi det forrige er veget bort“. (Joh. Aab. 21. Kap. 4. V.)

Tordag den 15. April 1916.

Addrag af Tale,

holdt af Missionspræsident Hans J. Christiansen i Missionshuset, Korsgade 11,
den 16. Oktober 1916.

Jeg haaber, at Guds Aand vil vejlede mig, saa at jeg maa sige, hvad der kan blive til Belæring og Opbyggelse for de Hellige. Jeg vil ikke fremsette nogen Kritik mod nogen Religion, men paa en ligefrem Maade fremholde for Eder Kristi sande Evangeliums frelsende Lærdommie. Hvis der nogensinde har været en Tid, da Menneskene trængte til at blive vejledede ved Guds Aabenbaringer, saa er det tilvisse denne Tid; og vi Sidste-Dages Hellige bevidner, at Gud, vor himmelske Fader, og Jesus Kristus, hans Søn, har aabenbaret sig til Jorden paany; at hellige Engle har været sendt til Jorden; at Kristi sande Evangelium er blevet gjengivet til Jorden i forrige Aarhundrede, og at „Jesus Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige“ er blevet organiseret den 6. April 1830 i Fayette, Seneca County i Staten New-York. Vi bevidner, at Jesus Kristus aabenbarede Evangeliets sande Lærdomme til Joseph Smith, gjennem hvem vi har faaet Kundskab om Evangeliets frelsende Principper, ligesom Profeterne i forrige Dage modtog Herrens Ord og meddelte dem til Folket. Vi tilbyder Folkene Saliggjørelsens Evangelium og raaber Omvendelse til dem i denne vor Tid, da Djævelen raser og udover sin Magt paa mange forskellige Maader; han inspirerer Menneskene til Hjendskab mod hinanden, og til at føre Krig mod hinanden, og han vil anstreng sig for at foraarsage saa megen Ødelæggelse, som han og hans Hærstører kan, indtil hans Magt omfider bliver fuldstændig brudt, og han bliver bunden i Lænker, først Tusindårsrigets herlige Fredsperiode indtræder, hvilken Begivenhed Apostelen Johannes i sin Aabenbaringsbog omtalier i følgende Ord:

„Og jeg saa en Engel stige ned fra himmelen; han havde Afgrundens Nøgle og en stor Lænke i sin Haand. Og han greb Dragen, den gamle Slange, som er Djævelen og Satan, og bandt ham for tusinde Aar, og fastede ham i Afgrunden og lufkede og forseglede over ham, for at han ikke mere skulde forføre Folkeslagene, førstend de tusinde Aar var til Ende; derefter skal han løses en lille Tid.“ (Joh. Aab. 20 : 1—3.)

Det Hjerte maa være af Sten, som ikke kan blive bevæget af, hvad der finder Sted i de krigssørende Lande i Dag. Millioner af Mennesker dræbes eller saares, og Hundreder af Millioner af Mennesker

maa lide under Krigens Byrder og Krigens Rædsler. Krig opvækter de onde Videnskaber hos Menneskene, saa at de dræber hinanden som vilde Dyr, ja endogcaa lader Hadet gaa ud over forsvarsloose Mennesker, som Tyrkerne gjorde, da de paa grusuld Maade udryddede flere Tusinde kristne Armeniere. Menneskene kan dræbe, men de kan ikke kalde til Livet igjen, og de Mænd, som har foraarsaget denne Krig, bærer et frygteligt Ansvar. Den nærværende Krig er et af de store Tegn paa, at Kristi anden og herlige Tilkomst er nær forestaaende. Fortidens Profeter forudsaa vor Tid; Herren oprullede for deres Bliske de Begivenheder, som finder Sted i vore Dage, og de forudsagde, at disse Begivenheder skulle foregaa førend Kristi herlige Tilkomst. Menneskene bespotter Herren. De dræber hinanden i Krig i Tusindvis, og derefter asholder de under højtidelige former „Takkegudstjeneste“, fordi Herren, som de udtrykker sig, har givet dem Sejr over deres „Fjender“. En Dag læser vi i Bladene, at een Nation har ladet ash holde Takkegudstjeneste efter en vunden Sejr paa et eller andet Punkt paa den udstrakte Krigsmark. En anden Dag læser vi, at en anden af de saa-kaldte kristne Nationer har ladet ash holde en stor Takkegudstjeneste, og saaledes hjælper et falskt Præiedømme uguadelige politiske Magthavere i deres djævelste Virksomhed. Men Tiden kommer snart, da Kongernes Konge og Herrernes Herre, den store Fredsdyrste Jesus Kristus, vil regjere Nationerne i Retsærdighed.

Herrens Navn bespottes daglig, og Himmelens Engle sørger over den Tilstand, som hersker. De politiske Magthavere kjender ikke Kristi Evangeliums sande Principper, og Praesterne i de forskellige Kirkesamfund kan ikke give dem Underretning derom, thi de kjender dem ikke selv; paa denne Maade er Verden, trods den store verdslige Oplysning, som Menneskene er i Besiddelse af, i aandelig Henseende i en sorgelig Forsatning, og Menneskene bliver ledte hid og dit som et Rør, der svajer for Binden.

Herren har i sin Maade gjengivet det sande Evangeliums Gaver og Kræster til Jorden, og den eneste Maade, paa hvilken Menneskene kan blive velsignede i dette Liv og modtage Guds Forjættelser, er ved at adlyde hans Besalinger, som de blev givne til Profeten Joseph Smith; thi denne var i Sandhed hans Profet og vor Herre Jesu Kristi Tjener.

Vi Sidste-Dages Hellige tror paa den levende og sande Gud, som er vor himmelske Fader og en personlig Gud, ligesom Kristus er en Person, der viste sig for sine Apostle og for mere end 500 Brødre paa en Gang efter sin Opstandelse (1. Kor. 15, 6). Gud, vor himmelske Fader, er en personlig Gud, i hvis Billeder vi er stakte, og han vil være naadig imod alle, som adlyder hans Besalinger.

Herren giver os Frihed til at vælge og beslutte efter eget Ønske, men da han tilkjendegiver os sin hellige Billie, bliver vi holdte ansvarlige for vores Handlinger. Dersor figes der ogsaa i Skriften, at „Gud skal dømme enhver efter sine Gjerninger“. Hvis vi ikke havde Handelsfrihed, enhver i sin Stilling, kunde der ikke være noget personligt Ansvar, og det vilde være umuligt for Menneskene at uddanne Karakteren og udvikle sig. Det er dersor ogsaa en uomstødelig Lov, at hvor

Mennestene som Samfund eller som Individuer misbruger deres Handelsfrihed, slavebinder de sig selv. Idet vi synder, misbruger vi vor Handelsfrihed, og vor Sindsglæde viger bort; Glæden kan ikke vende tilbage, før Kristus har frigjort os fra Syndens Følger. Dersor heder det også i Galaterbrevet:

„Til Friheden har Kristus frigjort os. Saa staar nu fast, og lader Eder ikke atter holde under Trældoms Aag!“ (Gal. 5, 1.)

Teg veed, at Gud lever, og at Jesus Kristus er hans enbaarne Søn, som led og døde for vores Synders Skyld, men som herlig opstod fra Graven paa den tredie Dag. Den Helligaand bærer Bidnesbyrd om disse Ting til alle oprigtige og sandhedssøgende Sjæle; og vi, som er bekjendte med Evangeliets frelsende Sandheder, vil blive holdte ansvarlige af Herren, hvis vi ikke bærer Bidnesbyrd om disse Saliggjørelsens Principper til vores Medmennesker; thi vi er beskyldede at lade vort Lys skinne for vores Medmennesker, og „hvem meget er givet, af ham kræves meget“. Mange er formørkede i deres Sind og nægter endog saa Guds Tilværelse. Dette er frygteligt, thi en slig Gudsformægtelße leder til Udvælsen af store Synder, idet Fornægteren forhærder sit Sind og ikke vil tro paa hinsides Straf for begaaede Forbrydelser; i mange Tilfælde nægter slige Personer, at der er et Liv efter Døden. Vantroen er stor i vores Dage, ligesom Overtroen har været det i tidligere Tider. Den herskende Vantro er i høj Grad en Følge af, at mange falske Lærdomme har været forkyndte som Kristi sande Evangelium. Mange oprigtige Mand har dog særlig siden Reformationens Tid bestræbt sig for at bibringe Mennestene sand Kundskab om Gud og Kristus ved at virke for Udbredelsen af Bibelkundskab blandt Mennestene, og dersor skylder vi disse Mænd stor Tak.

Lytkelig er i Sandhed den Mand og Kvinde, som vil tro og adlyde Evangeliets aabenbarede Lærdomme, som de bliver forkyndte af Herrens hemydigede Ejendomme, der holder Præstedommets Fuldmagt i disse de sidste Dage; thi de vil blive delagtigjorte i Guds Riges hellige og evige Belsignelser. De, som slutter Pagt med Herren ved Daab, skal komme i Besiddelse af den Helligaands Kraft og stor Kundskab og blive delagtigjorte i det evige Livs Belsignelser.

Det andet Bud lyder:

„Du skal ikke tage Herren din Guds Navn forsængelig; thi Herren skal ikke lade den være uskyldig, som tager hans Navn forsængelig.“ (2. Mos. 20, 7.)

At tage Guds Navn forsængelig er en Synd, som vi maa vogte os for, at vi ikke begaar. Tankeløse og uguodelige Mennester tager ofte Herrens Navn forsængelig; men dette er en Synd, som bliver straffet, hvis Mennestene ikke dybt angrer deres letsindige og syndige Talemaader. Trykkesfriheden er et kosteligt Privilegium, men naar nogen, hvad der hænder, offentlig i Bladene fremsets gudsbespottelige Udtalelser, burde de tilvisse drages til Ansvar dersor, thi som al anden Frihed er Trykkesfriheden ikke givet for at blive skændigt misbrugt, men for at blive rettelig anvendt til sand og sund Belæring for Mennesteskægten.

Og vi maa vel huske, at vi vil blive frævet til Regnstad for ethvert utilbørsligt Ord, som vi har talet — og ethvert utilbørsligt Ord, som vi skriver. Udvølelsen af det gode medfører sin Belønning, ligesom Udvølelsen af onde Gjerninger vil medføre Straf og bringe Fordømmelse over alle, som udøver dem. Herrenaabenhærdede til sin Tjener, Profeten Joseph Smith, at en ødelæggende Straffedom skal udgaa over Jorden, til den ugodelige Del af Verden bliver tom for Mennesker. Ogsaa Apostelen Johannes vidner i Alabenbarings-Bogen om disse frugtelige Straffedomme, der vil udgaa over Menneskene for deres Ugodeligheds Skyld. Disse Beer og Tugtelser vil i Henhold til de hellige Skrifter vedblivende udgaa over Nationerne, indtil Kristus kommer, og „Høvnen kommer over de ugodelige, hastig som en Hvirvel vind“. Men Zions Børn skal undkomme, dersom de iagttager at gjøre alt, hvad Herren har besat. Vi læser i Pagtens Bog:

„Dersor sandelig, saa siger Herren, lader Zion frøde sig; thi dette er Zion, de rene af Hjertet. Lader dersor Zion glæde sig, medens alle de ugodelige sørge.“ (Pagt. Bog 97. Kap., 21. V.)

Dersom vi er rene af Hjertet, rensede ved Daabens Vand, og lever et rent og helligt Levnet, da behøver vi ikke at frygte, thi Herren har da lovet at bevare os. Zions Børn har stor Grund til at frøde sig og glæde sig formedesst Evangeliet, som de har annammet, og synge Frydesange til Guds og Kristi Ære og den Helligaands Bris. Til de Fremmede, som er tilstede her, vil jeg sige: Forkast ikke Budskabet, som vi bringer Eder; thi Gud, vor himmelske Fader, og Jesus Kristus, vor Frelser, har visselig aabenbaret sig til Jorden paanh. Kristi sande Evangelium er gjengivet til Jorden, og „Jesus Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige“ er hans sande Kirke. Alle Mennesker maa omvende sig fra Bantro og Synd og adlyde vor Frelsers Besalinger, som de bliver forkyndte af hans bemhyndigede Tjenere, der forkynder Evangeliet „til et Bidnesbyrd for alle Folk“. De samme aandelige Gaver, som sandtes i den oprindelige Kristi Kirke, findes i Kirken i Dag. Kirken har saet sit Navn af Frelseren selv. Joseph Smith var Guds Profet, og Kirkens Præstedomme er autoriseret af Jesus Kristus til at forkynde Evangeliets Lærdomme og administrere dets hellige Ordinancer. Jeg beder, at Herren vil delagtiggiøre de oprigtige i Evangeliets Gaver i Jesu Kristi Navn.

Beskikkelse. Aeldste Fred Henry Heese fra Blackfoot, Idaho, er bestykket til at virke i Københavns Konference.

Uddrag af Brev til Præsident Christianen fra Præsidenten over den europæiske Mission.

295 Edge Lane, Liverpool, den 19. Marts 1916.

Præsident H. J. Christianen.

Kjære Broder og Medarbejder!

Jeg var særdeles glad ved at høre fra Dem igjen. Det er meget ilfredsstillende, at Missionens Tilstand er saa god, stjøndt De maa

virke med et saa lille Antal Missionærer. Hils alle Eldsterne paa det kjærligste fra mig, og hils de Hellige paa det hjerteligste fra mig, naar De møder sammen med dem. Sig til dem, at de maa staa trofaste og uroffelige under alle Omstændigheder, ja indtil Enden, og da vil der være en Grens Krone og en herlig Bolig beredt for dem i Guds Rige.

Usædvanlig gode Rapporter modtages fra alle de andre Missionerer. Naar Omstændighederne tages i Betragtning, føler jeg, at vi ikke har stor Årsag til at klage, om vi end har Grund til at sørge som Følge af den uendelige Elendighed og Nød, som Krigen paasører saa mange Millioner Folk. Der bliver opsendt en Mangfoldighed af Bønner i alle Lande, men indtil Nationerne omvender sig fra deres Ugudelighed, og Jordens derved bliver renset fra sine svare Synder, frygter jeg for, at deres Bønner ikke vil nytte.

Deres hengivne Broder og Ven
Hyrum M. Smith.

Addrag af Breu fra Missionspræsident Hans J. Christiansen.

Kristiania, Norge, den 16. April 1916.

Ædere Brødre og Medarbejdere!

Jeg befinner mig atter i Kristiania efter at være kommen tilbage fra Konferencen i Trondhjem.

Med Hensyn til mit Besindende er jeg glad ved at sige, at jeg er vel. Rejsen har ikke sladet mig saavidt. Jeg har haft en udmarket Tid til Datum og tror at kunne sige med Sandhed, at Herren har været med mig. Som I veed, er Konferencetiden meget optaget, idet Møder finder Sted Slag i Slag hver Dag. De lange Ternbanerejser fra Sted til Sted er noget trættende, men før mig, som føler saa „ungdommeligt“, gaar det „bra“!

Baarsolens milde og behagelige Indflydelse har virket oplivende paa mit Sind, og i Forbindelse med den Hjertelighed, som jeg møder hos mine Medarbejdere samt Søskende og Venner her i det høje Nord, føler jeg, at en ny Baar er vaagnet i mit Bryst.

I Eftermiddag rejser Bro. Adolph M. Nielsen og jeg til Drammen, hvor Møde afholdes i Aften. Den næste Dag gaar Rejsen til den af Ildebrand saa haardt hjemsgægte By Bergen. Skjøndt fraværende er jeg hos Eder i Landen og sender hermed min bedste Hilsen til Eldsterne og Søskende i Kongens Kjøbenhavn.

Deres Broder i Kristo
Hans J. Christiansen.

Studiet af Genealogi.

Noget af det mærkeligste, der er set paa det intellektuelle Omraade i Øbet af de sidste 50 Aar i Lande, hvor Kulturen staar højt, er den Interesse, der er vakt med Hensyn til Studiet af Genealogi; enhver, som vil undersøge dette Forhold, bliver overrasket ved den hur-

tige Udvikling, som det genealogiske Studium har taget, og ved Bevægelsens Omfang i det hele. For 75 Aar tilbage var denne Bevægelse ukjendt baade i Europa og Amerika undtagen for enkelte, som af ganske specielle Grunde besatte sig med genealogiske Undersøgelser. I Dag er Tusinder og atter Tusinder baade i den gamle og den ny Verden interesserede deri.

I forskellige europæiske Lande, særlig Storbritannien, og i mange af de Forenede Stater er der vedtaget Lovs til Hjælp for Studiet af genealogiske Optegnelser, og store Summer er blevne anvendte til genealogiske Datas Opbevaring og Trykning. For 50 Aar siden var den genealogiske Literatur baade i Europa og Amerika kun ringe, men senere er Tusinder af genealogiske Værker blevne trykte. Genealogisk Literatur har taget et større Opsving end nogen anden Literatur, der er fremkommen vedrørende et enkelt Emne.

I Forbindelse hermed er der forskellige Tildragelser, som for Sidste-Dages Hellige er meget betydningsfulde. Nogle saa Maanedes efter Indvielsen af Kirland Tempel, som fandt Sted tidlig i Aaret 1836, blev der udsteds en Lov, som gjorde det muligt, at vigtige genealogiske Stamtavler og Optegnelser kunde blive samlede i England og Wales for at blive opbevarede i Somerset House, London. Nogle saa Aar derefter blev der vedtaget lignende Lovs, som muliggjorde Indsamlingen af genealogiske Optegnelser fra Kirkesognene i Skotland til et Arkiv i Edinburgh, og Indsamlingen af de irske Optegnelser til Dublin. Antallet af Kirkebøger, der er samlede i disse to Byer, er meget stort, og der er ingen Banskeligheder forbundet med at søge Oplysninger der.

I 1845, Aaret efter Profeten Joseph Smiths og hans Broders Marthyrdød, samledes 5 oplyste og dannede Herrer i Boston i de Forenede Stater hos den ene af disse Herrer og planlagde Organisationen af „Ny Englands historiske og genealogiske Forening“. Fra en lille Begyndelse har denne Forening nu samlet et stort Bibliotek af genealogisk og historisk Literatur, ikke alene vedrørende alle Unionens Stater, men ogsaa alle de vigtigste Lande i Verden, og Adgangen til dette ypperlige Arkiv er fri. Foreningen tæller nu Tusinder af Medlemmer, saavel Mænd som Kvinder, der næsten alle er højlig oplyste og udannede Folk, og mange af dem yder Foreningen stor finansiel Støtte.

I 1847, det Aar, da Pionererne ankom til Utah, og vort Folks Leder, Præsident Brigham Young, udpegede Tempel-Pladsen, begyndte ovennævnte Forening Udgivelsen af et fjerdingaarligt Tidsskrift, der har bidraget meget til at fremme Interessen for det genealogiske Studium i de Forenede Stater. I mange af Staterne er der dannet adskillige små lokale Foreninger med det Formaal at opmuntre til dels at samle genealogiske og historiske Optegnelser, der er saa nøje sammenknyttede, dels at opbevare dem.

Medens de Sidste-Dages Hellige i deres Fattigdoms Dage med store Anstrengelser og Bekostning byggede Templer i Utah uden at vide, naar, hvor eller hvorledes de kunde finde genealogiske Optegnelser om deres døde Slægt, og uden hvilke Oplysninger det meste af det Arbejde, som Templerne var opførte til, ikke kunde blive udført; medens dette skete, indsamlede og tilrettelagde vores Benner udenfor vort Kirke-

samsfund genealogiske Optegnelser og Slæggtavler efter en stor Maalestof.

I Løbet af de sidste 3—4 Aar har Tusinder af Sidste-Dages Hellige i mange af Kirkestifterne begyndt at foretage genealogiske Undersøgelser paa en meget praktisk Maade. Der har været oprettet Klasser og bestillet Lærere til at give Vejledning desangaaende. De Personer, som har sluttet sig til disse Klasser, er blevne underviste i at samle, ordne og bogføre genealogiske Optegnelser, og Klasserne bliver tillige belært om, hvorledes de skal nedstrive udført Tempelarbejde. Denne Bevægelse støttes af Kirkens Ledere.

I de Sidste-Dages Helliges Øher og Landsbyer bliver der nu anvendt Midler for at fremme genealogiske Undersøgelser fra et intellektuel og religiøst Standpunkt. Det ser ud til, at Bevægelsen om sider vil udvikle sig saaledes, at mange, både Mænd og Kvinder, vil blive beskjæftigede hermed; thi Arbejdet nødvendiggør en stor Brevvexling og Protokollering, og dette Arbejde vil væsentligst blive udført af Personer, hvis Smag og Uddannelse gjør det muligt for dem at udføre det. Til Fremme af Sagen kræves naturligvis vedvarende Udlæg af større eller mindre Pengebeløb.

Hele Spørgsmaalet har den højeste Interesse for Kirkens Medlemmer, da Erhvervelsen af Slægtoptegnelser staar i Forbindelse med Udførelsen af hellige Tempelordinancer.

(Fra »Deseret News.«)

Dagens Værd.

„Arbejd, medens det er Dag; thi Natten kommer, da ingen kan arbejde.“ Jesus.

Herren har givet os Dagen, for at vi, mens Lyset skinner, kan arbejde og udføre vor Livsgjerning. Dagtimerne er ligesom Talenter, vi har modtaget af Herren. Benytter vi ikke Dagen til at udføre gode Gjerninger til eget og andres Gavn, staar vi som lade Ejenere, og naar da Mesteren ved Aftenstid kommer for at belønne den flittige Arbejder, har vi intet til Gode, og der vil blive sagt til os: Du har elstet Hvile; sov fremdeles! Vil vi være glade ved at høre et saadant Ord? Nej, visselig ikke; men vi vil føle Fordommelsens Sting i dem; og hvad der gjør Fordommelsen saa meget større er dette, at vores Talenter ved ikke at bruges er blevne slovede og uudviklede, saa at vi ikke kan udføre noget, naar den næste Arbejdsdag kommer. Mesteren vil med Grund være vred paa os, thi vi har ikke udført det, som han sikkert stolede paa, at vi vilde udføre, og han tør ikke betro os at udhøre en Gjerning den næste Dag, men vil tage Talentet tilbage, som han gav os at virke med, og give det til en af sine andre Ejenere, som har gjort god og flittig Brug af de Talenter, han modtog; thi Talenterne har vi faaet for at benytte dem paa allerbedste Maade til „fælles“ Gavn og til Opbyggelse af Guds Rige paa Jordens.

I Guds Regnskabsbøger er der sikkert en Rubrik, i hvilken der staar skrevet: „Unvendelse af Tiden“. Denne er en af de første Rubriker;

og hvis Tiden er dovenet bort, er det en Selvfølge, at Tilgodehavendet kun vil være ganske lille, og hvis Tiden er blevet anvendt til at gjøre det, som er ondt, vil Fordommelsen tilvisse være stor.

Der er maa ske intet, som Menneskene ødsler mere med end „Tiden“, Dagens Timer; men ligesom den, der bortødsler Penge, bliver fattig, saaledes gaar det ogsaa den, der bortødsler Tiden. For det første tjener han intet, og for det andet er hans Hjerne Djævelens Værksted, hvori der udklækkes allehaande Forbrydelser.

Forældre og Børger bører et stort Ansvar overfor deres Børn, hvis de ikke i en tidlig Alder lærer dem at arbejde, saa at de, naar de bliver vorne, kan tjene deres Brod paa en retskaffen, hederlig Maade; det er af Bigtighed, at Børnene uddannes i de Ting, som de evner at lære, og som de kan gjøre Fremstridt i; thi andre Professioner kan de ikke lære, selv om de gif i Lære i Hundrede Åar.

Vi, som er Medlemmer af Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige, og som stræber henimod at blive fuldkomne, „ligesom Gud, vor himmelske Fader, er fuldkommen“, kan ikke blive dette, undtagen vi gjør den allerbedste Brug af „Tiden“.

Det er en stor Synd at spilde den kostbare „Tid“, og intet Medlem af Kirken kan gjøre dette, uden at vedkommende derved vil paadragte sig Straf og blive tilsvarende forarmet i timelig og aandelig Henseende.

„Lad os da bruge den kostbare Tid, tjene Herren med al vor Flid“, som der staar i et Salmavers, og Evighedens Rigdomme vil paa naturlig Maade komme til at tilhøre os. Benytter vi vor Tid vel og virker med Flid for at oplyse Menneskene om Evangeliets frelsende Principper, vil Mesteren paa den store Regnskabsdag sige til os:

„Vel, Du gode og tro Ejener; Du har været tro i lidet; jeg vil sætte Dig over meget; gaf ind til din Herres Glæde.“

Herren giver os Dagens Timer til at virke i, og han byder os i sit aabenbarede Ord at benytte Tiden vel og at gjøre god Brug af vores Evner, idet han siger:

„Du skal ikke bortødle din Tid, ej heller skal Du begrave dit Talent, saa at ingen bliver bestjendt dermed.“ (Pagt. Bog 60, 14.)

„Enhver være flittig i alle Ting. Men Lediggjængeren skal ikke have Blads i Kirken, uden at han omvender sig og bedrer sine Beje.“ (Pagt. Bog 75, 29.)

„Ophører at være lade; ophører at være urene; ophører at finde Hejl ved hverandre; ophører at joive længere end fornødent; gaar tidligt til Sengs, at I ikke skulle være trætte; staar tidligt op, at Eders Legemer og Eders Sind maa blive forfriskede.“

„Og fremfor alt, ifører Eder Kjærlighedens Baand som med en Kæabe, som er Fuldkommenhedens og Fredens Baand.“ (Pagt. Bog 88 : 124, 125.)

Niels F. Green.

— Den er mest fuldkommen, som erkjender sin Ufuldkommenhed.

— Den er viis, som ikke lader sig sige en Sandhed to Gange, før han retter sig derefter.

Kristi Død og Opstandelse.

Ved Frelserens Død.

Mørket hersker, Binden tuder;
Regnen slaar paa store Ruder;
Jorden skjælver, Klipper revner;
Gud til Ansvar Folket stævner.

Han, som var i Klude svøbt,
Sthldfri Mand, da han var døbt;
Han, Guds egen, kjære Søn,
Korsets Død fik som sin Løn;
Men han vandt en herlig Sejr
Midt i Fjendens egen Lejr.

Paa Opstandelsens Morgen.

Engle ned fra Himlen stiger,
Stormen stilles, Mørket viger;
Solen skinner klart i Øster;
Herrens Land de ødle trøster,
Herlig Kundskab til dem bringer,
Giver Sindets Tanker Binger,
Staber Fryd i mangt et Hjerte,
Hvor der før var Sorg og Smerte.

Engle, kledt i hvide Klæder,
Hen til Jesu Gravsted træder,
Ruller Stenen fra hans Kammer,
Hugget ud med Mejselhammer.

Ud gaar Jesus, Livets Konge,
Højt lad Jubeltoner runge!
Syng til vor Forlösers Ere,
Pris ham alle Englehære,
Pris ham alle frelste Skarer,
Herlig han sigaab enbarer!

Niels F. Green.

Inndhold:

Daaab	113	Uddrag af Brev til Präf. Christiansen	123
Døden og Opstandelsen	117	Uddrag af Brev fra Missionspræsi-	
Redaktionelt:		dent Hans J. Christiansen 124	
Uddrag af Tale, holdt af Missions-		Studiet af Genealogi..... 124	
præsident Hans J. Christiansen	120	Dagens Værd..... 126	
Bestilkelse	123	Kristi Død og Opstandelse..... 128	